

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., v právní věci **žalobce: M. Č.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2015, č. j. 1987/DS/2015, JID: 75724/2015/KUUK/Bre,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 12. 2016, č. j. 75 A 16/2015 - 42, žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasné podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 1.6.2015, č.j. 1987/DS/2015, JID: 75724/2015/KUUK/Bre, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností – oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 9.1.2015, č.j. MgMT-SČ 094498/PŘ/3649/2014/Lo, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 4.8.2014 ve 22:51 hodin v obci Srbice na silnici I/13 u BČS jako řidič vozidla zn. BMW, r.z. „X“, jel nedovolenou rychlostí v obci, kde je zákonem povolena nejvyšší rychlost jízdy 50 km/h, přičemž mu byla Policií ČR naměřena

rychlost 84 km/h, a při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu byla jako nejnížší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 81 km/h.

Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí žalovaného považuje za nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost a nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce. V odvolání namítal, že správní orgán I. stupně neprovedl výslech svědků (zasahujících policistů). Nezbytnost výslechu svědků pro dostatečné zjištění skutkového stavu žalobce zdůraznil odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115. Ve vztahu ke správnímu orgánu I. stupně pak žalobce napadl způsob doručování písemností, který je podle žalobce pro něj účelově nevýhodný, neboť neobdržel předvolání k ústnímu jednání, které mu nebylo vhozeno do schránky, ačkoli se zdržoval v místě trvalého bydliště a chtěl se jednání zúčastnit, přičemž dodal, že oznámení o zaslance se zřejmě ztratilo mezi spoustou nevyžádaných reklamních letáků. Dále žalobce namítl, že mu správní orgán I. stupně v rozporu se zákonem odmítl na jeho žádost poskytnout kopii spisu, po jehož prostudování chtěl žalobce doplnit své odvolání. Správní spis mu však dosud nebyl poskytnut, ačkoli žalovaný uložil správnímu orgánu I. stupně povinnost, aby mu spis poskytl. Dle žalobce jeví správní orgán vůči němu známky podjatosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že skutkové závěry v jeho rozhodnutí mají oporu ve spisovém materiálu, který neobsahuje žádná protichůdná zjištění, a správní orgán I. stupně měl pro vydání rozhodnutí všechny potřebné podklady, kdy vycházel z listinných důkazů, jimiž bylo prokázáno, že se žalobce dopustil daného přestupku. Žalobce podle žalovaného výslovně nenavrhl výslech policistů ani nezmiňoval, jaké skutečnosti by jejich výsledkem měly být upřesněny či objasněny. K námitce účelově nevýhodného doručování pro žalobce žalovaný uvedl, že fikce doručení nastává ze zákona i v případě, že písemnost není po úložní době vložena do schránky adresáta, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2014, č. j. 4 As 158/2014-25. Rovněž dodal, že žalobce během správního řízení nedoložil, že by při doručování zásilky s předvoláním k ústnímu jednání došlo k pochybení ze strany poskytovatele poštovních služeb. Ohledně neposkytnutí správního spisu žalovaný uvedl, že žalobce požadoval kompletní kopii spisového materiálu, proto byl správním orgánem I. stupně informován, že mu ji lze jako účastníkovi řízení poskytnout v případě, že se osobně nebo v zastoupení dostaví ke správnímu orgánu za účelem nahlédnutí do spisu, a to v průběhu celého řízení i po podaném odvolání, kdy se mohl za tímto účelem dostavit i k žalovanému. Pokud se ze zdravotních důvodů nemohl dostavit sám, mohl dle žalovaného k tomuto úkonu zmocnit svého zástupce.

Na tomto místě je nutno uvést, že soud v této věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 22. 12. 2016, č. j. 75 A 16/2015-42, kterým napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud posoudil jako stěžejní otázku daného případu nesprávné doručování, kdy se správní orgány obou stupňů spokojily s doručením písemností za pomoci právní fikce a zcela opomněly nesprávný postup poštovního doručovatele, který po marném uplynutí úložní doby 10 dní nevložil zásilku s předvoláním do domovní schránky. Takový to postup by byl v pořádku v případech, kdy správní orgán I. stupně možnost vložení do schránky vyloučí, případně kdyby doručovatel řádně zdůvodnil případnou nemožnost vložení. V této souvislosti soud zejména poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu reprezentovanou např. jeho rozsudkem ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 As 58/2013-46 či rozsudkem ze dne 31. 3. 2015, č. j. 2 As 165/2014-27, dostupnými

na www.nssoud.cz. Na základě uvedeného soud uzavřel, že žalobci, nebylo ve správním řízení řádně doručováno, čímž se správní orgány dopustily zásadního procesního pochybení.

V řízení o kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek rozhodnutím ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 15/2017-25, zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že Krajský soud vycházel z rozsudků Nejvyššího správního soudu, které mu v době rozhodování byly dostupné, nicméně otázka následného vložení zásilky do domovní schránky adresáta pro účinnost fikce doručení byla projednávána rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozhodnutí ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-43, dospěl k názoru, že povinnost vhodit zásilku do schránky adresáta „*má za účel určité zvýšení komfortu adresátů a vzhledem k tomu, že její realizace je vázána na řadu podmínek, nelze při jejím nesplnění dovozovat to, že by doručení fikcí nenastalo.*“ Je tak zcela proti veřejnému zájmu, aby účastníci řízení nedůvodně protahovali probíhající řízení tím, že si záměrně nebo nedbalostně nekontrolují své poštovní schránky. Fikce doručení jakožto možný zásah do práva na spravedlivý proces je v projednávané věci přiměřená, neboť nebyla zjištěna existence objektivních důvodů, pro které by si žalobce bez svého zavinění nemohl zásilku vyzvednout. Názor rozšířeného senátu byl podpořen stanoviskem veřejného ochránce práv a obsahem důvodové zprávy k novelizaci úpravy doručování v občanském soudním řádu. Fikce doručení tak nastala bez ohledu na skutečnost, že poštovní doručovatel nevhodil po marném uplynutí úložní lhůty písemnost do poštovní schránky užívané žalobcem. Předvolání k ústnímu jednání tak bylo žalobci doručeno řádně a jeho procesní práva mu nebyla nikterak upřena.

V souvislosti s uvedeným soud podotýká, že v dalším řízení po zrušení původního rozhodnutí Nejvyšším správním soudem je podle ust. § 110 odst. 4 s.ř.s. shora uvedeným právním názorem vázán a námitku žalobce týkající se nesprávného doručování v rámci správního řízení je proto třeba odmítnout jako nedůvodnou. S ohledem na to se soud zabýval dalšími námitkami uplatněnými v žalobě.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu a při zohlednění závazného právního názoru učiněného Nejvyšším správním soudem v intencích ust. § 110 odst. 4 s. ř. s., dospěl k závěru, že podanou žalobu je třeba jako nedůvodnou zamítnout.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 14. 8. 2014 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, územní odbor Teplice, dopravní inspektorát, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 4. 8. 2014 ve 22:49 hodin na silnici I/13 u benzínové čerpací stanice v obci Srbsice ve směru na Chlumec svým jednáním

spočívajícím v překročení povolené rychlosti, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/hod. byla naměřena rychlost 84 km/hod. (po odečtení průměrné odchylky 81 km/hod.). Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam, který rovněž obsahoval informace o osobním automobilu a jeho řidiči, včetně využití měřicího zařízení AD9C. Dále byl doplněn i záznam o přestupku. Z těchto listin je zcela zjevné, že osobní automobil tov. zn. BMW 73, reg. zn. „X“, jehož řidičem byl dle předložených dokladů pan M. Č., nar. „X“, bytem „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o více než 30 km/hod., a to v úseku kde je maximální povolená rychlost 50 km/hod. Řidiči bylo při silniční kontrole sděleno, že svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a zároveň tak naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Řidiči byla na místě uložena bloková pokuta ve výši 2.500 Kč, s jejímž uložením řidič nesouhlasil. V rámci silniční kontroly byla řidiči provedena dechová zkouška s negativním výsledkem. Na místě spáchání přestupku bylo sepsáno oznámení přestupku, ke kterému se řidič nevyjádřil a odmítl jej podepsat.

Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že v návaznosti na podaný odpor bylo nařízeno ústní jednání, které se konalo 7. 1. 2015 bez osobní účasti žalobce. Během jednání byly provedeny důkazy, které prokázaly spáchání přestupku žalobcem a správní orgán I. stupně tak dne 9. 1. 2015 vydal rozhodnutí č. j. MgMT-SČ 094498/PŘ/3649/2014/Lo, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, jak byl vymezen v úvodu tohoto rozsudku.

Dle ust. § 4 písm. b) zákona o silničním provozu je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

Dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Dle ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu smí řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu, jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/hod; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/hod a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/hod. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/hod.

Dle ust. § 79a zákona o silničním provozu je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel.

Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/hod a více nebo mimo obec o 30 km/hod a více.

Dle ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu se za přestupek spáchaný podle odst. 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8, 9, písm. g) a písm. i) uloží pokuta od 2.500 Kč do 5.000 Kč.

K námitce neprovedení důkazu výsledkem zasahujících policistů soud uvádí následující.

Ze spisového materiálu je patrné, že správním orgánem I. stupně bylo při ústním jednání, kterého se žalobce nezúčastnil, provedeno dokazování. Konkrétně byly provedeny tyto důkazy - oznámení o přestupku, úřední záznam zasahujících policistů, výpis z evidenční karty osoby pana M. Č., osvědčení č. „X“ osoby zasahujícího policisty pana pprap. V. Ch., ověřovací list č. „X“ s platností do 17. 9. 2014 a fotodokumentace osobního automobilu v době spáchání přestupku včetně příslušného záznamu z radaru. Žalobci byla dána možnost se s příslušnými materiály seznámit.

Žalobce v žalobě namítal neprovedení výsledku zasahujících svědků, ovšem v předchozím řízení tuto skutečnost výslovně nenavrhl. Žalovaný vzal zjištěný stav s ohledem na provedené dokazování za dostatečně zjištěný. V daném případě by byl výsledek zasahujících policistů neúčelný, neboť zjištěný skutkový stav má dostatečnou oporu ve spisovém materiálu. Žalobce neuvedl skutečnosti, které by se výsledkem zasahujících policistů měly upřesnit nebo objasnit. Žalobcova námitka tak nebyla soudem shledána důvodnou.

Další žalobcovu námitku týkající se neposkytnutí kopie správního spisu soud shledal rovněž neopodstatněnou. Žalobce požadoval kopii celého správního spisu a navíc ji ze zdravotních důvodů požadoval zaslat prostřednictvím poštovních služeb. Poté co mu nebylo správním orgánem I. stupně vyhověno podal žádost o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žalobce jakožto účastník řízení má dle ust. § 38 správního řádu právo nahlížet do spisu a činit si z něj výpisy a kopie. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 1. 2004, č. j. 5 A 158/2001-100, uvedl: „*ustanovení § 23 správního řádu [§ 38 účinného správního řádu] o nahlížení do spisů však bezesporu slouží k získání informací o správním spise či jeho části pro účastníky řízení, jejich zástupce či pro jiné osoby. Ačkoli správní řád má povahu obecného právního předpisu ve vztahu ke zvláštním právním předpisům upravujícím správní řízení, ustanovení § 23 správního řádu [§ 38 účinného správního řádu] je ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím naopak ustanovením zvláštním. V případech na které se vztahuje § 23 správního řádu [§ 38 účinného správního řádu], nelze tedy aplikovat zákon o svobodném přístupu k informacím.*“ Soud se s názorem Nejvyššího správního soudu zcela ztotožnil a v projednávané věci neshledal důvod, pro který by měl svůj názor měnit. Pokud tedy žalobce požadoval kopii celého správního spisu, měl se dostavit ke správnímu orgánu I. stupně, případně v pozdější části řízení k žalovanému a využít svého práva nahlédnout do spisu a pořídit si jeho kopie. Pokud žalobce v návštěvě správních orgánů limitoval jeho zdravotní stav, mohl si pro tento úkon zvolit zmocněnce v souladu s ust. § 33 správního řádu, kterému by bylo rovněž nahlížení umožněno.

Námitku podjatosti správního orgánu pak soud považuje za nedostatečně formulovaný bod, neboť žalobce neuvedl konkrétní úřední osobu, která by měla být vůči žalobci podjatá a z jakého důvodu.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první a ust. § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. ve výroku ad III. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů

řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 27. září 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
G. Z.